

РЕШЕНИЕ

№ 5595

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 27.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1346** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 във връзка с чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Д. Д. С., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Н. И., срещу решение № ПИ-1/03.01.2023 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/ – С., с което жалбата ѝ срещу разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г., издадено от Б. Й. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е оставена без разглеждане като недопустима.
В жалбата се излагат съображения, че издаденият акт е незаконосъобразен, тъй като незаконосъобразно от страна на решаващия орган е прието, че не е изтекла предвидената в закона давност. По същество се иска отмяна на оспореното решение.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените по делото разноски.
Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2019 г. срещу Д. Д. С. за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 34 187,64 лв., в т.ч. главница в размер на 25 408,65 лв. и лихва в размер на 8 778, 99 лв.,

изчислена към 30.12.2022 г. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) на основание чл. 221 ДОПК с изх. № С190022-048-0119324/13.08.2019 г., в което публичните задължения на лицето са конкретизирани по размер, вид, документ и е посочена държавата членка на Европейския съюз, по искане на която са изпратени за събиране от публичен изпълнител в запитаната държава Република България. СДИ е връчено лично на Д. Д. С. на 21.11.2022 г., видно от разписка № С220022-РЗЛ-0014111/21.11.2022 г.

Изпълнителното дело е образувано въз основа на искане за събиране по взаимна помощ с държавите членки на Европейския съюз, във връзка със задължения по преписка № 12319-006238/03.07.2019 г., изпратена от Кралство Б.. С разпореждане за присъединяване, изх. № С190022-105-0405085/11.12.2019 г. към делото са присъединени задължения в общ размер на 13 481,75 лв. по преписка № 12319-006473/15.10.2019 г., образувана по същата процедура със същата държава – взыскател. Във връзка с обезпечаване на дължимите суми е наложен заповор на банковите сметки на задълженото лице в две търговски банки, съгласно постановления с изх. № С190022-022-0071108/14.08.2019 г. и изх. № С190022-022-0118091/11.12.2019 г. на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 – 3 ДОПК. С постановление изх. № С220022-022-0027052/29.04.2022 г. на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 – 3 ДОПК е наложен заповор на вземане от трето задължено лице – работодател „ЦЕНТРАЛ 52“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на вземане, произтичащо от безсрочен трудов договор за длъжността „камериер“, за сумата от 33 848,79 лв. Г. актове са връчени лично на задълженото лице на 21.11.2022 г. с разписка № С220022-РЗЛ-0014111/21.11.2022 г.

Изпратени са съответно заповорно съобщение изх. № С190022-003-0070271/14.08.2019 г., получено от „Юробанк България“ АД на 15.08.2019 г. и заповорно съобщение изх. № С190022-003-0114591/11.12.2019 г., получено от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД на 12.12.2019 г. До третото задължено лице – работодателя „ЦЕНТРАЛ 52“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е изпратено заповорно съобщение изх. № С220022-119-0004078/29.04.2022 г., получено на 05.05.2022 г. В отговор е изпратено писмо от 05.05.2022 г. от управителя на търговското дружество, с което се съобщава, че върху заповораното трудово възнаграждение няма претенции от трети лица, няма предходно наложени заповори. На 28.11.2022 г. е постъпило ново писмо от представляващия „ЦЕНТРАЛ 52“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с което се уведомява, че трудовото правоотношение на длъжника е прекратено, считано от 28.11.2022 г., приложена е и заповедта за прекратяване.

С възражение за отписване на погасени по давност публични задължения с вх. № 94-Д-755/29.11.2022 г. е поискано погасяване по давност на всички предявени претенции от запитващата държава, които са задълженията по изпълнителното дело на лицето. Поискано е и погасяване по давност на задължения за лихви по ЗЗО, произтичащи от подадени декларации обр. 7 за периода 12.06.2012 г. до 12.06.2017 г. Във връзка с така подаденото възражение е издадено разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г., с което публичният изпълнител е разгледал всички задължения по изпълнителното дело и е отказал да погаси задължения общо в размер на 34 081,74 лв., в това число главница в размер на 15 250,58 лв., нелихвоносна главница – 10 158,07 лв., както и лихви в размер на 8 673,09 лв., изчислени към дата 05.12.2022 г., произтичащи от данък върху добавената стойност, данък върху

доходите или върху капитала, административни санкции и глоби и разноски. С постановления отказ публичният изпълнител е приел, че не е налице изтекла погасителна давност.

В своя акт публичният изпълнител не е коментирал лихви по ЗЗО, произтичащи от подадени декларации обр. 7 за периода 12.06.2012 г. до 12.06.2017 г. При изведена електронна справка от информационната система на НАП за общите задължения на лицето, актуална към 30.12.2022 г., е видно, че въпросните публични задължения – лихви по ЗЗО, произтичащи от подадени декларации обр. 7 за периода 12.06.2012 г. до 12.06.2017 г., са погасени по давност и същите не са част от предмета на изпълнителното дело. Ето защо същите не са били предмет на разглеждане в производството по оспорване на разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г. Предмет на разглеждане в производството по оспорване на разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г. е частта от разпореждането, в която е постановен отказ от погасяване по давност на публичните вземания по изпълнителното дело, във връзка със задължения по преписка № 12319-006238/03.07.2019 г. и преписка № 12319-006473/15.10.2019 г., образувано по искане на Кралство Б. за събиране на публични вземания съгласно процедурата за взаимопомощ между държавите членки на ЕС.

Обжалваното разпореждане е връчено на електронен адрес на упълномощеното лице на 12.12.2022 г. Жалбата е изпратена по пощата с дата на пощенското клеймо 17.12.2022 г. Същата е подадена в срок и от надлежно упълномощено лице.

С обжалваното в настоящото производство решение № ПИ-1/03.01.2023 г. на директор на ТД на НАП – С. е оставена без разглеждане като недопустима жалба с вх. № 94-Д-798/20.12.2022 г. по регистъра на ТД на НАП – С., подадена от Д. Д. С., срещу разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г., издадено от Б. Й. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е постъпила в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 във връзка с чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение № ПИ-1/03.01.2023 г. на директора на ТД на НАП – С. е постановено от компетентен орган – директор на ТД на НАП – С. и в предвидената от закона форма по чл. 266, ал. 1 във връзка с чл. 267, ал. 2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Процедурата за взаимопомощ между държавите членки на ЕС предвижда събиране на публични вземания на една държава и предприемане на изпълнителни мерки срещу лица, намиращи се на територията на друга държава, въз основа на единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки. Задължителното съдържание на единния инструмент и неговото правно значение са уредени в чл. 269к ДОПК. В единния

инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и той представлява единствено и достатъчно основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. Видно от съдържанието на административната преписка, по нея са налични както искането за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки, така и Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на директива 2010/24/ЕС на Съвета.

При осъществяване на процедурата по взаимна помощ с държавите членки на ЕС при събиране на публични вземания са приложими разпоредбите на глава 27 „а“ ДОПК и Директива 2010/24/ЕС, а приложимостта на погасителната давност по българското законодателство е изрично изключена от разпоредбата на чл. 269у, ал. 1 ДОПК.

Съгласно чл. 19 на Директива 2010/24/ЕС, въпросите, свързани с давностните срокове, са уредени единствено от действащите закони в запитващата държава членка. Съгласно чл. 269у, ал. 1 ДОПК, по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка. Тази норма е идентична с чл. 19 на Директива 2010/24/ЕС от 16.03.2010 г. В настоящия случай, запитващата държава е Кралство Б. и въпросите, свързани с давността, се уреждат според нейното законодателство. За публичния изпълнител съществува единствената предвидена в закона възможност, съгласно чл. 269м ДОПК, когато срещу вземането е депозирана жалба до местния запитан орган, той да уведоми жалбоподателя, че следва да подаде жалба пред компетентния да се произнесе по жалбата орган в запитващата държава членка. В тази връзка, правилно директорът на ТД на НАП – С. е приел, че въпросите за настъпили правопогасяващи факти не могат да се разрешават от органите на запитаната държава в производство по взаимопомощ по реда на Директива 2010/24/ЕС, съответно глава 27 „а“ ДОПК, поради което депозираната пред местния запитан орган жалба за изтекла погасителна давност е недопустима.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София – град приема, че са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаване на обжалвания акт и същият не страда от пороци, обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 46 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. С., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Н. И., срещу решение № ПИ-1/03.01.2023 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/ – С., с което жалбата срещу разпореждане изх. № С220022-137-0010146/05.12.2022 г., издадено от Б. Й. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е оставена без разглеждане като недопустима.

ОСЪЖДА Д. Д. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: